

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Åbenbarelsens ånd

Åbenbarelsens ånd er virkelig – og kan virke og virker i vores personlige tilværelse og i Kirken.

Jeg takker for den inspiration, der stod bag udvælgelsen af salmen, der efterfølger min tale »Har jeg gjort noget godt« (*Salmer og sange*, nr. 143). Jeg forstår et vink.

Jeg opfordrer jer til at overveje to erfaringer, som de fleste af os har haft med lys.

Den første oplevelse er at træde ind i et mørkt rum og tænde lyset på en kontakt. Tænk på, hvordan en sand strøm af lys på et øjeblik fylder rummet og får mørket til at forsvinde. Det, der før ikke kunne ses og virkede utrygt, bliver klart og genkendeligt. Denne oplevelse er kendetegnet ved en pludselig og intens overflod af lys.

Den anden oplevelse er at se natten blive til morgen. Kan I huske, hvordan lyset langsomt og næsten umærkeligt bryder frem i horisonten? I modsætning til at tænde lyset i et mørkt rum bryder lyset fra den opstigende sol ikke pludseligt frem. Derimod stiger intensiteten af lys gradvist og konstant, og nattens mørke bliver erstattet af morgens stråleglans. Til sidst bryder solen frem over horisonten. Men det synlige bevis på solens forestående ankomst er synlig timer før, solen rent faktisk dukkede op over horisonten. Denne oplevelse er kendetegnet ved en diskret og gradvis fornemmelse af lys.

Ud fra disse to almindelige erfaringer med lys kan vi lære meget om åbenbarelsens ånd. Jeg beder til, at Helligånden vil inspirere og undervise os, når vi nu fokuserer på åbenbarelsens ånd og de grundlæggende former, hvorved åbenbaring modtages.

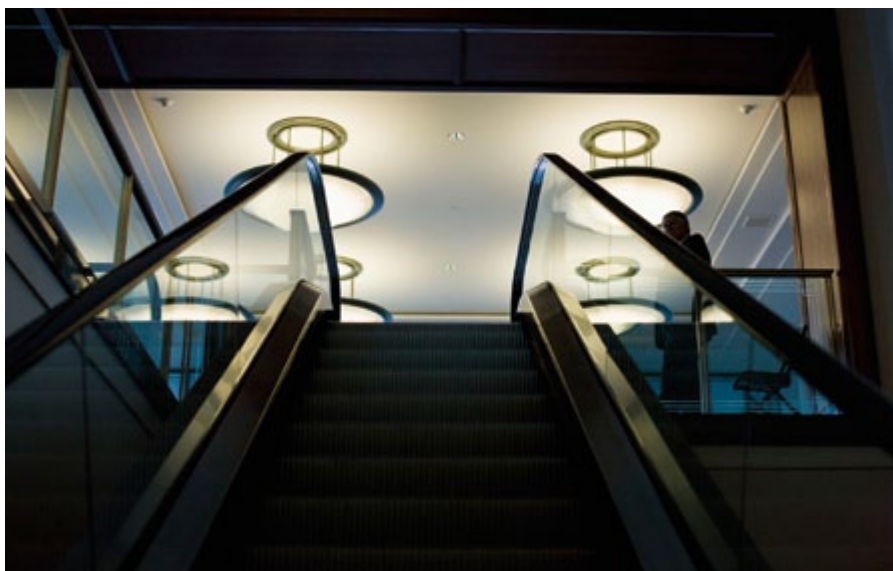
Åbenbarelsens ånd

Åbenbaring er kommunikation fra Gud til hans børn på jorden og er en af de store velsignelser, der er forbundet med Helligåndsgaven og Helligåndens konstante ledsagelse. Profeten Joseph Smith har sagt: »Helligånden

er en åbenbarer« og »Intet menneske kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131).

Åbenbarelsens ånd er tilgængelig for enhver, der ved behørig præstedømmemyndighed modtager de frelsende ordinancer dåb ved nedsenkning i vand til syndernes forladelse og håndspålgelse for Helligåndsgaven – og som i tro arbejder på at opfylde præstedømmets påbud: »Modtag Helligånden.« Denne velsignelse er ikke forbeholdt Kirkens præsiderende autoriteter, derimod tilhører den og bør være aktiv hos enhver mand og kvinde og barn, der når ansvarlighedens alder og indgår hellige pagter. Et oprigtigt ønske og værdighed indbyder åbenbarelsens ånd i vores tilværelse.

Joseph Smith og Oliver Cowdery fik værdifuld erfaring med åbenbarelsens ånd, da de oversatte Mormons Bog. Disse brødre lærte, at de kunne modtage en hvilken som helst kundskab, der var nødvendig for at færdiggøre deres værk, hvis de spurgte i

tro, med et ærligt hjerte, overbeviste om, at de ville modtage. Og over tid forstod de bedre og bedre, at åbenbarelsens ånd typisk virker ved tanker og følelser, der kommer ind i vores sind og hjerte ved Helligåndens kraft (se L&P 8:1-2; 100:5-8). Som Herren instruerede dem: »Se nu, dette er åbenbarelsens ånd; se, dette er den ånd, ved hvilken Moses bragte Israels børn gennem Det Røde Hav på tør grund. Dette er altså din gave; gør brug af den« (L&P 8:3-4).

Jeg fremhæver sætningen »gør brug af den« i forbindelse med åbenbarelsens ånd. I skrifterne beskrives Helligåndens påvirkning ofte som »en stille, sagte røst« (1 Kong 19:12; 1 Ne 17:45; se også 3 Ne 11:3) og en »røst af fuldkommen mildhed« (Hel 5:30). Eftersom Ånden hvisker blidt og nænsomt til os, er det let at indse, hvorfor vi bør sky upassende medier, pornografi og skadelige afhængighedsskabende stoffer og adfærd. Disse redskaber anvendt af modstanderen kan skade og til sidst ødelægge vores evne til at genkende og reagere på Guds diskrete budskaber overleveret ved hans Ånds kraft. Hver af os bør alvorligt tænke over og bønsumt overveje, hvordan vi kan afvise djævelens lokkemidler og retskaffent »gør[e] brug af den«, nemlig åbenbarelsens ånd i vores personlige tilværelse og i familien.

Former for åbenbaring

Åbenbaringer overbringes på mangfoldige måder, herunder fx drømme, syner, samtaler med himmelske budbringere og inspiration. Nogle åbenbaringer modtages øjeblikkeligt og intenst, andre erkendes gradvist og diskret. De to oplevelser med lys, som jeg beskrev, er en hjælp til bedre at forstå disse to grundlæggende former for åbenbaring.

Et lys, der tændes i et mørkt rum, er ligesom at modtage et budskab fra Gud hurtigt og på én gang. Mange af os har oplevet den form for åbenbaring, når vi har fået svar på oprigtige bønner eller fået den nødvendige vejledning eller beskyttelse i overensstemmelse med Guds vilje og tidsramme. Beskrivelser af sådanne øjeblikkelige og intense tilkendegivelser findes i skrifterne, fremgår af Kirkens historie og forekommer i vores egen tilværelse. Ja, disse mægtige mirakler sker virkelig. Dog har denne form for åbenbaring en tilbøjelighed til at være mere usædvanlig end almindelig.

Den gradvise forøgelse af lyset, der udgår fra den opgående sol, er ligesom at modtage et budskab fra Gud »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30). Åbenbaring kommer hyppigst i små portioner over tid og gives i overensstemmelse med vores ønske, værdighed og forberedelse. En sådan kommunikation fra vor himmelske Fader falder gradvist og blidt »på [vores] sjæl som dug fra himlen« (L&P 121:45). Denne form for åbenbaring er mere almindelig end usædvanlig og kan ses i Nefis oplevelser, da han forsøgte flere forskellige metoder, før det lykkedes ham at få fat i bronzepladerne fra Laban (se 1 Ne 3-4). Til sidst blev han af Ånden ført til Jerusalem »uden på forhånd at vide, hvad [han] skulle gøre« (1 Ne 4:6). Og Nefi lærte ikke, hvordan man bygger et skib med kunstfærdig forarbejdning på én gang. Derimod viste Herren ham »fra tid til anden, på hvilken måde, [han] skulle forarbejde tømmeret til skibet« (1 Ne 18:1).

Både Kirkens historie og vores personlige tilværelse er overfyldt med eksempler på Herrens mønster for at modtage åbenbaring »linje på linje, forskrift på forskrift«. Fx fik profeten

Joseph Smith ikke overdraget det gengivne evangeliums grundlæggende sandheder på én gang i den hellige lund. Disse uvurderlige skatte blev åbenbaret, som omstændighederne berettigede det, og når tiden var inde.

Profeten Joseph F. Smith forklarede, hvordan denne form for åbenbaring forekom i hans tilværelse: »Som dreng ... gik jeg hyppigt ud og bad Herren vise mig nogle store ting, så jeg kunne modtage et vidnesbyrd. Men Herren holdt underne tilbage for mig og viste mig sandheden linje på linje ... indtil jeg kendte sandheden fra top til tå, og indtil jeg var fuldstændig rensat fra tvivl og frygt. Det var ikke nødvendigt for ham at sende en engel fra himlene for at gøre dette, ej heller var det nødvendigt at tale med en ærkeengels basun. Gennem den levende Guds Ånds stille hviskende stemme gav han mig det vidnesbyrd, jeg er i besiddelse af. Og gennem dette princip og denne kraft vil han give alle menneskenes børn en kundskab om sandheden, der vil forblive hos dem, og de vil komme til at kende sandheden, som Gud kender den, og den vil få dem til at gøre Faderens vilje, som Kristus gør den. Og ikke nogen som helst fantastisk tilkendegivelse vil kunne gøre det« (i Conference Report, apr. 1900, s. 40-41).

Vi har som medlemmer af Kirken en tendens til at fremhæve storslåede og dramatiske, åndelige tilkendegivelser så meget, at vi måske glemmer at påskønne og kan endda overse den almindelige måde, hvorpå Helligånden udfører sin gerning. Selve »vejens enkelthed« (1 Ne 17:41) med at modtage små og stykvisse åndelige indtryk, som over tid og sammenlagt udgør et ønsket svar eller den vejledning, vi har brug

for, kan få os til at se »forbi målet« (Jakob 4:14).

Jeg har talt med mange mennesker, som betvivler styrken af deres personlige vidnesbyrd og undervurderer deres åndelige evner, fordi de ikke modtager hyppige, mirakuløse eller stærke indtryk. Når vi ser på Josephs oplevelser i den hellige lund, Paulus' oplevelser på vej til Damaskus og Alma den Yngres oplevelser, så tror vi måske, at der er noget galt med os eller noget, der mangler hos os, hvis vi er foruden disse velkendte og åndeligt bemærkelsesværdige eksempler. Hvis I har haft lignende tanker eller tilsvarende tvivl, så skal I

vide, at I er ganske normale. Fortsæt blot med at trænge jer fremad lydigt og i tro på Frelseren. »I kan ikke gå fejl« (L&P 80:3), når I gør det.

Præsident Joseph F. Smith har rådet: »Vis mig sidste dages hellige, der har behov for at blive næret ved mirakler, tegn og syner for at bevare sig standhaftige i Kirken, så vil jeg vise jer medlemmer ... der ikke er værdige over for Gud, og som går på usikre veje. Det er ikke ved fantastiske tilkendegivelser, at vi skal blive styrket i sandheden, men det er ved ydmygt og trofast at adlyde Guds befalinger og love« (i Conference Report, apr. 1900, s. 40).

En anden almindelig oplevelse med lys hjælper os til at lære yderligere sandhed om åbenbarelsesmetoden »linje på linje, forskrift på forskrift«. Sommetider står solen op en skyet eller tåget morgen. På grund af de overskyede forhold er det lidt vanskeligere at se lyset, og det er ikke muligt at fastsætte præcis det øjeblik, hvor solen kommer op over horisonten. Men en sådan morgen har vi ikke desto mindre tilstrækkeligt med lys til at se en ny dag og til at udføre vores forehavende.

På lignende vis får vi mange gange en åbenbaring uden præcist at vide, hvordan eller hvornår vi modtager den. En vigtig episode fra Kirkens historie illustrerer dette princip.

I foråret 1829 var Oliver Cowdery skolelærer i Palmyra i New York. Da Oliver hørte om Joseph Smith og arbejdet med at oversætte Mormons Bog, følte han sig tilskyndet til at tilbyde den unge profet sin hjælp. Som følge heraf rejste han til Harmony i Pennsylvania og blev Josephs skriver. Tidspunktet for hans ankomst og den hjælp, han ydede, blev afgørende for fremkomsten af Mormons Bog.

Frelseren åbenbarede efterfølgende for Oliver, at så ofte som han havde bedt om vejledning, havde han fået den fra Herrens Ånd. »Hvis det ikke havde været således,« sagde Herren, »ville du ikke være kommet til det sted, hvor du er på dette tidspunkt. Se, du ved, at du har adspurgt mig, og jeg oplyste dit sind; og se, jeg fortæller dig dette, for at du kan vide, at du er blevet oplyst af sandhedens Ånd« (L&P 6:14-15).

Således modtog Oliver en åbenbaring gennem profeten Joseph Smith, der fortalte ham, at han havde fået åbenbaring. Oliver havde tilsyneladende ikke opdaget, hvordan og hvornår han havde fået vejledning fra Gud

og havde brug for denne instruktion for at øge sin forståelse af åbenbarelsens ånd. Billedligt set havde Oliver vandret i lyset, mens solen var ved at stå op en skyet morgen.

I mange af de uvisheder og udfordringer vi møder i vores tilværelse, fordrer Gud, at vi gør vores bedste, at vi handler og ikke blot er genstand for handling (se 2 Ne 2:26), og at vi stoler på ham. Vi ser måske ikke engle, hører himmelske røster eller modtager overvældende, åndelige indtryk. Vi kan hyppigt trænge os frem, mens vi håber på og beder om – men uden at være absolut sikre på – at vi handler i overensstemmelse med Guds vilje.

Men når vi ærer vore pagter og holder befalingerne, når vi stræber endnu mere vedvarende efter at gøre godt og blive bedre, kan vi vandre i tillid til, at Gud leder vore skridt. Og vi kan tale med forvisning om, at Gud inspirerer vore udtalelser. Det er delvis det, der menes med det skriftsted, der siger: »Da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45).

Når I på passende vis stræber efter og anvender åbenbarelsens ånd, lover jeg, at I vil »vandre i Herrens lys« (Es 2:5; 2 Ne 12:5). Sommetider virker åbenbarelsens ånd øjeblikkeligt og intenst, til andre tider diskret og gradvist, og ofte så umærkeligt, at I ikke engang er bevidste om det. Men uanset måden, hvorpå vi får den velsignelse, belyser og forstørker det lys, den giver, jeres sjæl, oplyser jeres forstand (se Alma 5:7; Alma 32:28), og vejleder og beskytter jer og jeres familie.

Jeg tilkendegiver som apostel mit vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen lever. Åbenbarelsens ånd er virkelig – og kan virke og virker i vores personlige tilværelse og i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vidner om disse sandheder i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden

De allervigtigste og kronende velsignelser ved medlemskab af Kirken er de velsignelser, som vi modtager i Guds templer.

Mine elskede brødre og søstre, jeg sender min kærlighed og hilsener til hver enkelt og beder til, at vor himmelske Fader vil vejlede mine tanker og inspirere mine ord, når jeg taler til jer i dag.

Lad mig begynde med en bemærkning eller to om de gode taler, vi har hørt denne formiddag fra søster Allred og biskop Burton og andre om Kirkens velfærdsprogram. Som sagt er det i år 75 år, siden dette inspirerede program begyndte. Et program, der har velsignet så mange. Det var mit privilegium personligt at kende nogle af dem, der var pionerer i dette store værk – mænd med barmhjertighed og forudseenhed.

Som både biskop Burton og søster Allred og andre nævnte, så har menighedens biskop fået ansvaret for at sørge for de nødlidende, der bor i hans menighed. Dette var mit privilegium, da jeg som meget ung biskop præsiderede i Salt Lake City over en menighed med 1.080 medlemmer, heriblandt 84 enker. Der var mange, som havde brug for hjælp. Hvor var jeg taknemlig for Kirkens velfærdsprogram og for hjælpen fra Hjælpeforeningen og præstedømmekvorummerne.

Jeg erklærer, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges velfærdsprogram er inspireret af den almægtige Gud.

Nuvel, mine brødre og søstre, denne konference markerer, at det er tre år siden, at jeg blev opretholdt som Kirkens præsident. Det har selvfølgelig været nogle travle år, fyldt med mange udfordringer, men også med utallige velsignelser. Min mulighed for at indvie og genindvie templer har været blandt de glædeligste og helligste af disse velsignelser, og det er om templet, at jeg ønsker at tale til jer i dag.

Under oktoberkonferencen i 1902 gav Kirkens præsident Joseph F. Smith i sin åbningstale udtryk for håbet om, at vi en dag vil bygge »templer i de forskellige dele af [verden], hvor der er brug for dem for folkets bekvemmelighed.«¹

I de første 150 år efter Kirkens etablering – fra 1830 til 1980 – blev der opført 21 templer, inklusive templerne i Kirtland i Ohio og Nauvoo i Illinois. Sammenlign det med de 30 år efter 1980, hvor 115 templer er blevet opført og indviet. Med bekendtgørelsen i går af tre nye templer er der yderligere 26 templer under opførelse